

Петриковій мамі весь час хочеться спати.
Радість покинула її серце, очі втратили блиск.
«Мені бракує кольорів, — нарікає вона. — Світ
такий сірий, а я геть зморена».

Петрик одягає пальтечко і взуває черевички.
Безшумно зачиняє двері своєї кімнатки під дахом.
Сходи озиваються рипом на кожен його крок.
Глибоко в кишеньці зітхає блискуча монетка.

Надворі справді все має доволі понурий вигляд.
Небозвід поступово гасить денне світло.
Листя вже облетіло з дерев, і калюжкам нема чого відображати.
Петрик сидить під залізним навісом.
Поруч із ним терпляче чекає кіт, увесь просякнутий
злигоднями і димом.
Із металевим брязкотом підкочує трамвай.
Петрик компостує квиток. Місце призначення: гарні
квартали!
Туди, де, як здається, сяють найяскравіші кольори.
За віконцями поступово розширюється
горизонт.
Ось воно, світло! Пропливають
високі будинки, сади готові
до зими.

